

Bűnbánati istentisztelet 2020. május 29.

A megtérés útja

Fohász: *Uram, ne feddj meg haragodban, ne ostorozz indulatodban! Kegyelmezz, Uram, mert elcsüggedtem, gyógyíts meg, Uram, mert reszketnek tagjaim! Lelkem is csupa reszketés, és te, Uram, meddig késel? Fordulj hozzám, Uram, mentsd meg életemet, szabadíts meg, mert irgalmas vagy! **Ámen** (Zs 6,2-5)*

Kezdő ének: 130. zsoltár - Tehozzád teljes szívből kiáltok szüntelen

Fohász: *„Halld meg, Uram, hívó hangomat! Könyörülj rajtam, hallgass meg! Ha ezt mondod: Járuljatok színem elé, szívem így válaszol: Színed elé járulok, Uram! Ne rejtsd el előlem orcádat, ne utasítsd el haragosan szolgálodat! Te vagy az én segítségem, ne vess el, ne hagyj el, szabadító Istenem! **Ámen** (Zs 27,7-9)*

Imádkozzunk:

Úr Jézus, olyan jó, hogy Nálad, az áldott Orvos rendelőjében lehetünk, aki komplex diagnózist állít fel és komplex kezelést ad. S hogy Nálad mindig van rendelés.

Reménységet és esélyt jelent számunkra, hogy nem az igazakat hívogatni jöttél, így hívogatsz minket is, hogy Eléd hozzuk nyomorúságainkat...

Köszönjük, hogy Te tudsz megtérésre vezetni, a bűnbánat lelkével megajándékozni, fel- és megszabadítani attól, ami leterhel, megrontja, mérgezi életünket...

Kérünk, hadd lássuk magunkat Igéd tükrében: Lássuk meg, mi rágja, mérgezi, rontja, bomlasztja életünket. Ismerjük el keménységünket, nyakasságunkat, megátalkodottságunkat - és hadd lássuk meg a gyógymódot, megoldást is. Add, hogy elfogadjuk, belássuk azt a valóságot, amit rólunk megállapítasz. Tudjunk alázattal odabékülni szent kezedhez, megtapasztalni gyógyító érintésedet.

Várunk Rád, és köszönjük, hogy Te már sokkal régebbtől vársz ránk, mert nem bűnünk szerint ítélsz, hanem bűneink ellenére szeretsz. Légy közel szívünkhöz Igéd üzenete által. **Ámen**

Igehirdetés Zsid 12,16-17 alapján:

„Ne legyen senki parázna vagy istentelen, mint Ézsau, aki egyetlen tál ételért eladta elsőszülöttségi jogát. Mert tudjátok, hogy később, amikor örökölni akarta az áldást, atyja megtagadta tőle, mivel a megtérés útját nem találta meg, noha könnyek között kereste“

Kedves Testvéreim!

Ézsau története kapcsán arra figyelünk ma, hogy mi kell a megtéréshez, **az őszinte bűnbánathoz?** Mert a könny és sírás még nem kell, hogy a bűnbánat jele vagy bizonyítéka legyen. Erről szól a jól ismert történet. A konfliktus eredete:

Ézsau az **elsőszülött**. Ez a helyezte a családban ajándék, isteni kiválasztás, **kegyelem**, ami kiváltságot jelent. De nem tudta becsüli, értékelni. Jákób meg vágyott

rá... Komoly lépést jelentett neki ebben az elsőszülöttségi jog megszerzése egy tál étellel, amikor kihasználta Ézsau éhségét, fáradtságát.

„Én úgyis folyton halálos veszélyben vagyok; mire való nekem az elsőszülöttségi jog? Jákób azt felelte: Akkor esküdj meg nekem azonnal! Ézsau megesküdütt neki, így adta el elsőszülöttségi jogát Jákóbnak. Jákób meg adott Ézsau-nak kenyeret és lencsefőzeléket. És ő evett, ivott, azután fölkel, és elment. Emnyire semmibe vette Ézsau az elsőszülöttségi jogot.” (1Móz 25,32-34)

Most, amikor apja, **Izsák halni készül** (ami egyébként évtizedekkel később következik be, vagyis: nem lehet azt kiszámítani!), hirtelen fontos lett számára az apai áldás. Korábbi meggondolatlan lépése is bátorítja Ézsaut az áldás megszerzésre.

Most nem elemezzük sem a családon belüli megosztottságot, sem a család, hazugság, félrevezetés bűnét. Azt, hogy ki, kivel, ki ellen, milyen eszközökkel... De nézzük, hogyan éli meg Ézsau, hogy Jákób becsapta.

*„Miután elmondta Izsák Jákób felett az áldást, Jákób éppen csak kijött apjától, Izsáktól, amikor a bátyja, Ézsau is megjött a vadászból. Ő is elkészítette a finom falatokat, bevitte apjának, és ezt mondta neki: Kelj föl, apám, egyél a fiad vadpecsenyéből, és azután **áldj meg engem!** De az apja, Izsák, ezt kérdezte tőle: Ki vagy te? Ő így felelt: Én vagyok az **elsőszülött fiad, Ézsau.** Ekkor megrendült Izsák, nagyon-nagyon **megrendült**, és ezt kérdezte: Ki volt akkor az, aki vadat lőtt, behozta nekem, meg is ettem mind, még mielőtt megjöttél? Én őt **megáldottam, és áldott is lesz!** Amikor meghallotta Ézsau apja szavait, hangosan és igen keservesen fölkiáltott, és azt mondta apjának: **Áldj meg engem is, apám!** De ő ezt felelte: Öcséd álnok módon bejött, és elvette az áldásodat.” (1M 27,30-35)*

Ő a becsapott, a kifosztott, ő az áldozat. És így is tekint magára: *„Ézsau így felelt: Méltán neveztek el Jákóbnak, hiszen **már másodszor csapott be engem! Elvette az elsőszülöttségi jogomat, most pedig elvette az áldásomat is.**” (1M27,36)*

Igen, az áldást Jákób szerzi meg csalással. De érvényes, hogy apja részéről hit által történt (Zsid 11,20), mert bár nem ez volt a szándéka, de Izsák sem vonja kétségbe az áldás érvényességét, s hogy Isten így áthúzta a terveit. (Hiszen tudjuk, már születésük előtt kijelentette Rebekának, hogy a nagyobbik szolgál a kisebbnek -1M 25,23).

Valamit nagyon lekésett, valami nagyon kimaradt, későn kezdett fontos lenni Ézsau számára az áldás, de nem az áldó, nem Isten. És megmarad annál, hogy **ő áldozat**, vele kitoltak, *„már másodszor csapott be engem...”* Átadja magát nemcsak az **önsajnálatnak**, hanem az **indulatainak** is.

*„Majd ezt kérdezte: **Nem tartottál meg nekem az áldásból valamit?** Izsák ezt felelte Ézsau-nak: Már úrrá tettem őt feletted, és szolgáljává tettem valamennyi testvérét. Gabonával és musttal is őt láttam el. Mit tehetnék hát érted, fiam?” (1M 27,37)*

Kedves Testvéreim, ma itt nem Jákóbról van szó, most nem az ő magatartását minősítjük. Az elsőszülöttről van szó, aki többre becsülte a vadászatot,

a vadúzással, vérontással járó (múlándó) ragadozó életmódot az Isten ajándékánál, ami gyakorlatilag az ölébe hullott, hiszen nem tett érte semmit.

*„Ézsau ezt mondta apjának: Csak az az egy áldásod volt, apám? **Áldj meg engem is, apám!** És Ézsau **keserves sírásra fakadt**. Apja, Izsák erre megszólalt, és ezt mondta neki: Nem zsíros földön lesz a lakóhelyed, nem hull rád égi harmat. Fegyvered éltet, öcsédet szolgálod. De ha nekifeszülsz, letöröd igáját nyakadról!” (1M 27,38-40)*

Bizony, az **Ézsau-lelkület** nem jó, mert nem jó az értékrendje. Későn ébred, ezért **a vesztes oldalon** van. Sírva **könyörög az áldásért**. Fájó tapasztalat, hogy sokszor valaminek az értékét akkor tudjuk felmérni, amikor már nem rendelkezünk vele, nincs... Amit Jákób kapott - hittel áldotta meg apja - az **el nem vehető** tőle, Isten tette rá a pecsétet. Ézsauinak meg kell elégednie a **maradékkal**.

*Kedves Testvéreim, fontos meglátnunk, hogy Ézsau könnyei **nem a bűnbánat könnyei**, hanem **a keserűsége, a tehetetlensége, az indulaté**. „Ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és rád vágyódik, de te uralkodjál rajta!” - szölt a figyelmeztetés már Kain esetében. (1M 4,7) Ézsauban **nincs** szánalom, alázat, bűntudat és így bűnvallás sem. Hiába a keserves sírás **nem lesz általa jobbá a szíve** („Többet ér a bánat, mint a nevetés, ha a szomorú arc mellett jobbá lesz a szív.” Préd 7,3).*

Milyen szomorú. De az is, hogy egy dolgot nem is próbál felmérni: mi **az ő része** a történetekben. Mi az **ő vétke, mulasztása, bűne**... mi az, amiről ő tehet? Viszont felébred benne a **bosszúvágy**, az elégtételszerzés **kaini** módja. Ugyanazt véti el ő is - csak éppen magába nem néz: mit tettem én rosszul...?

*„Ézsau azonban bosszút forralt Jákób ellen az áldás miatt, amellyel megáldotta őt az apja. Ezt mondta magában Ézsau: Közelednek már a napok, amikor majd apámat gyászoljuk. Akkor **majd megölöm az öcsémet, Jákóbot.**” (1M 27,4)*

Ezért olyan fontos a figyelmeztetés: „Ne legyen senki **parázna** vagy **istentelen**, mint Ézsau, aki egyetlen tál ételért **eladta elsőszülöttségi jogát**. Mert tudjátok, hogy később, amikor **örökölni akarta az áldást**, atyja megtagadta tőle, mivel **a megtérés útját nem találta meg, noha könnyek között kereste**“ (kereste az áldást, de nem a megtérést!)

A másik hibáztatása, másra mutogatás, önsajnálát, mártírkodás nem használ semmit. Nem jó, ha akár valós vagy vélt sérelmeket hordozunk szívünkben. Érzéketlenné tesz a magunk bűnének felismerésére. Követünk el hibákat, vétkezünk - de **lehet rendezni, a bűnbánat útját járva**. Van, ami már vissza nem állítható, de akkor is **szükség van a feloldozásra**.

A mihaszna erőlködés, saját igazságunk hangoztatása Isten előtt nem jelent semmit. A bűnbánó és megtört szív kedves előtte.

És a sértettségünk görcsös tudata sem segít, csak **lebénít** és **önigazultságban tart**. Legyen számunkra **intó példa Ézsau**, aki rájött a mulasztására, de a maga **hibáját**

nem látta, nem vállalta, és nem megtérő szívvel kereste azt, amit már nem nyerhetett el. Ezek **nem a bűnbánat könnyei** voltak.

Kedves Testvéreim, ma, bűnbánati alkalom lévén, éppen erre kerül a **hangsúly**. **Ne** maradjunk a sérelmeknél, sajnálkozásnál, **ne** követelőzzünk, **ne** akarjunk elégtételt venni. Inkább **kérjük** Istent, ajándékozzon meg a **bűnbánat Lelkével és lelkületével**, hogy tudjunk meghajolni Előtte alázatban, és megköszönni azt is, hogy Krisztus által az **eljátszott fiúságot**, örökséget visszaszerezte nekünk, és **megszabadít** a hamis vádaskodástól, hogy betöltsön hálával és örömmel a szabadításért. **Ámen**

Imádkozzunk:

Köszönjük Urunk, Jézus Krisztus, hogy Ézsau magatartása felkiáltójel előttünk, meg akarsz óvni ettől a lelkülettől. Attól, hogy a kiváltságot, értéket, áldást semmibe vegyük és a bűnünk következményét másra hárítsuk. Bizony, megvalljuk, hogy sokszor tartjuk magunkat áldozatnak, mindenki más hibás, csak mi nem. Nem jutunk el oda, hogy „ez az én bűnöm”. Nem is keressük a megtérés útját, mert jogosnak véljük sérelmeinket. Bocsásd meg ezt a lelki vakságot, keménységet. Add meglátunk, hogy nincs áldás Nélküled, ahogyan nincs megtérés sem bűnbánat nélkül.

Segíts őszinte, igaz könnyeket hullatni, amik bűnbánatból fakadnak, a szív mélyéről. Amikor már nem hibáztatunk senkit, hanem kapaszkodunk a felismert kegyelembe, amely minket is befogad. Köszönjük, hogy Nálad van bocsánat, Veled lehet újat kezdeni, és félelem, önmagunk miatti fájdalom által is lehet Eléd járulni, Rád tekinteni és Tőled bocsánatot nyerni. Add, kérünk, hogy úrvacsorára készülésünk, Veled való közösségünk is annak a megerősítése legyen, hogy megbocsátasz, elfogadsz, és új életet kínálsz nekünk. Áldj meg, hogy áldás lehessünk mi is. **Ámen**

Mi Atyánk...

Áldás: *Legyen kegyelmes hozzánk az Isten, áldjon meg bennünket, és ragyogtassa ránk orcáját! Ámen (Zs 67,2)*

Záró ének: 466. dicséret - Rád tekint már hitem...

1. Halott maradsz, ha Ő meg nem hal érted.
Mi lesz veled, ha nem hiszed?
Hulljon ma porba gőgöd, büszkeséged,
S kérj tőle új szívet!	2. Szemedből könny fakadjon, sűrű zápor,
Bűnös szíved ne vidd tovább!
És béke száll le rád a Golgotáról,
Mert Isten megbocsát!
3. Miért ne élnél, hogyha Ő akarja,
Miért maradnál rab, szegény?
A Golgotán kitárva vár a karja,
Azért halt meg, hogy élj!	